Стосик чистого паперу
На моїм столі.
Обіч рояться уперто
Всі мої жалі.
Розколисуючи штори,
Вітер приліта,
І настійливо з докором
Повагом пита:
— Ти чого сидиш в зажурі
Серед темноти?
Позабудь хвилини хмурі —
Час добру рости.
Час народжувати пісню
І творити вірш.
Їм в твоїй душі вже тісно —
Крил їм не підріж.
Хай сумують воріженьки,
Чубляться чорти,
А ти випусти із жменьки
Зоряні світи.
І лети, де мрії сині,
Де бажань розвій,
Де в Карпатській полонині
Жде тебе борвій.